

Overweging nav Marcus 1: 14-20 , aansluitend meditatief orgelspel

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van Christus

Toen ik bijna 25 jaar geleden begon als kerkelijk werker bij de Gereformeerde kerk in Zuidwolde, stuurden 2 van mijn bevriende studiegenoten zo'n ansichtkaart met daarop de woorden:

Je bent geroepen als visser van mensen!

Nou hou ik wel van dat soort oude prenten, maar de opmerking: je bent geroepen, als visser van mensen, vond ik best lastig. Het voelde niet gemakkelijk.

En nog heb ik dat soms als ik ergens nieuwe mensen ontmoet en vertel dat ik predikant ben, ze dan ineens zeggen:

Dat is jou roeping!

Het voelt een beetje als een test.

Zo van: voel je je echt geroepen, om zieltjes te winnen, of doe je dit zomaar voor het geld!

Op zo'n moment gaan er dan allerlei gedachten door mijn hoofd:

Wat is eigenlijk een roeping?

Er was toch niet ineens een stem die riep, of wat ook maar?

Is het niet veel meer een samenloop van omstandigheden, zeker als je ook andere beroepen hebt gehad.

En... roeping is toch niet alleen verbonden aan kerk, geloof?

Een verpleegkundige, agent, boer, onderwijzer, politicus kan zich toch ook geroepen voelen? Om te doen waar je hart ligt?

En thuis of hier in de kerk:

Voel jij je ook geroepen? En tot wat voel je je dan geroepen?

Aan het meer van Galilea worden ook vier mannen geroepen.

Ik vertelde voor de lezing al dat het allemaal erg snel gaat.

Marcus heeft haast.

Johannes de Doper is gevangen, meteen gaat het over het koninkrijk van God dat komt.

Vervolgens staat Jezus aan de rand van het water bij het meer van Galilea. En roept Simon en Andreas: Kom volg mij!

En ze gaan..... terstond...

Dat is vreemd zou je toch denken.

Het zal je man of je vader maar zijn die zomaar midden in het werk opstapt.

Alsof er geen verantwoordelijkheidsgevoel is.

Ik weet, het gebeurt vaker in de bijbel: Mozes als herder, Gideon als landbouwer, Saul, David worden ook zo weggeroepen.

Maar toch....ik zou niet blij zijn als Henk zo achter een of ander charismatische figuur aanliep. Alhoewel je dat tot op de dag van vandaag ziet gebeuren.

In de politiek, verschillende religies, sektes.

Er staan steeds weer charismatische leiders op die volgelingen van alles voorhouden.

Ik noemde voor het Kyriegebed al de vervolging van christenen in Afrika door extremistische islamitische stromingen. Welke God of Allah roept tot zo iets op?

Ook in de politiek kan men er wat van.

En waar gaat het dan om, vraag ik me af?

Idealisme, macht, eigenbelang?

Of speelt er iets anders?

Bezieling, recht doen, zorg voor de ander, jezelf soms even wegcijferen.

Omdat je ergens weet hebt dat je niet voor jezelf leeft.

Wat maakt dat deze vissers zomaar achter Jezus aan gaan?

Marcus vertelt snel, maar het heeft ook een dubbele laag, vermoed ik.

Het verhaal speelt niet voor niets op de grens van water en land.

Water staat in de bijbel zowel voor leven als dood. Een plek waar tijd en eeuwigheid elkaar raken.

Maar ook waar het alledaagse leven en het mysterie buiten ons om elkaar raken.

Een plek van bezinning. Om ook in je binnenste te kijken. Wat doet er toe?

Wat is belangrijk?

Wat is het in godsnaam geweest, dat Simon en Andreas zomaar hun netten neergooien? Dat Jakobus en Johannes, en ze waren financieel in betere doen dan Simon en Andreas, want ze hadden een vissersboot en hun vader had dagloners, dat ze hun vader en de boot in de steek laten?

Je werk en je familie achterlaten.

Het zijn 2 belangrijke facetten in elk mensenleven. Je dagelijks brood en het gezin waar je uit komt. Wat maakt dat je gaat?

Ik denk toch iets in Gods naam!

Dat ze het gevoel hadden dat er iets van gene zijde voorbij kwam.

En ik denk dat die roep van Jezus ook tijd heeft gehad om te groeien.

Dat ze zich daarom geroepen voelden!

Waardoor voel je je geroepen?

Ik kan natuurlijk ds. Chienus vragen, was het ook je roeping om dominee te worden?

Of ik kan het die paar andere mensen hier in de kerk vragen: voelde je geroepen om kerkenraadslid, organist, ppp, camerawerk te doen bij de kerk?

Maar ook u thuis?

Waartoe voelen we ons geroepen?

Jezus begon met deze 4 vissers.

Zijn eerste leerlingen en hij koos er nog meer. Allemaal van verschillend pluimage. Denk niet dat het gelijkgestemde mensen waren. Integendeel.

Maar ze trokken door het land.

Het was een gebroken wereld, maar ze hoorden Jezus, als charismatisch leider, vertellen over Gods Koninkrijk.

Zagen hem zieken genezen, mensen helpen, leerde hen het brood delen met elkaar.

Het ging bij Jezus om die Ander met een hoofdletter: God en om al die anderen met kleine letter, de medemens

Dat is een charisma die bij de vele leiders tegenwoordig ontbreekt.

Wij leven nu in een wereld, waarin je vooral zelf gelukkig moet zijn.

Daarbij gaat het om je eigen ik.

Maar ik denk dat we als kerkgemeenschap wel beter weten. Omdat de wereld nog steeds gebroken is. Het leven kent breuken, deuken en butsen. Lijden hoort bij het leven, dat weten we als kerk.

Daarom mogen wij ons allen, niet alleen predikanten geroepen voelen: als visser van mensen.

In woord, daad, maar ook in gift, zoals de komende weken kerkbalans.

Daarom spreekt deze foto mij eigenlijk meer aan.
Het gaat niet om zieltjes winnen, want voor je het weet raak je verstrikt in je eigen netten. En gaat het over eigenbelang.

Maar geroepen zijn we om mensen die het water tot de lippen staat een reddende hand te bieden.

En vandaag ben jij misschien de redder, morgen kan het omgekeerd zijn.

Geroepen zijn wij, maar het blijft altijd een groeiproces. Net als het geloof op zich. Daarom hebben we elkaar ook nodig.

Om in Godsnaam elkaar te bemoedigen, ook in deze vreemde tijden.

Het samen vol te houden

Amen

